

Naše veselje

Priloga „Slov. gospodarja“ za deco.

Štev. 3.

25. 2. 1934.

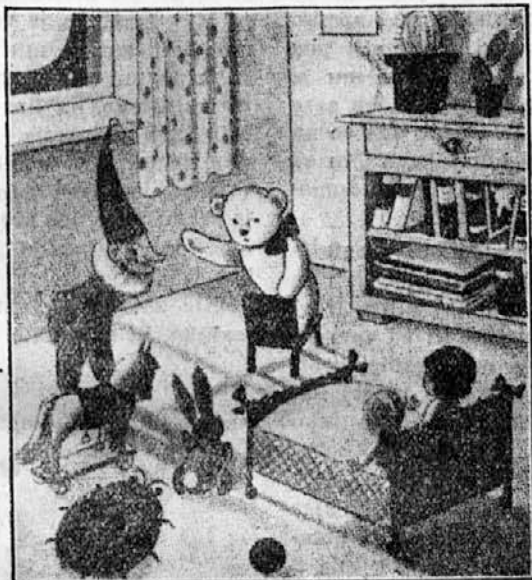
Letnik I.

Igračke, zbor!

Noč je bila. Mesec je svetil skozi okno, tako da je bilo po sobi skoro svetlo. — Minka se je naenkrat prebudila, ker se ji je zdelo, da nekdo v sobi govori. Prestrašeno je pogledala po sobi in kaj je videla? Vse njene igračke so se zbrale

di po njih. Ako se kaj stre ali raztrga, se Minka prav nič ne skrbi, da bi dala igračke popraviti, ali pa da bi sama kaj zakrpala. Tako pa prav hitro propadejo in se pokvarijo.

Igračke so sklenile, da bodo Minko

na tleh sredi sobe in so se prav resno pogovarjale. Na sliki vidite, kdo se je udeležil tistega pogovora! Minka od začetka ni dobro razumela, potem pa je šlo bolje in nazadnje je z največjim zanimanjem poslušala.

Igračke so se pritoževale, da se Minka zanje premalo briga. Če se je naigrala, jih pusti ležati, kjer pač je. Nikoli ji ne pride na misel, da bi jih po igri zopet pospravila. Tako pa leže po vseh kotih, vsak jih suva z nogo in celo ho-

prosilje, naj jih bolj čuva in več nanje gleda, potem hoče se one še rajši igrati in s tem trud poplačale.

Drugega dne je res začela bolj skrbno z njimi ravnati in ko je zvečer spravljala svoji punčki spat, jima je rekla: »Kaj ne da, danes pa se ponoči ne bode treba pritoževati!« Punčki nista odgovorili nič, Minka pa je pozneje trdila, da sta pokimali. Bo že res, če je Minka to rekla, kaj ne?

Brata je iskal.

Predanovi so se bili svoje dni izselili na Westfalsko v Nemčiji, kjer je oče

Predan dobil delo v rudniku. Našli so majhno stanovanjsko hišico, v kateri je

gledala mati Predanova na red in snago ter je pazila na to, da sta bila sinčka Ivo in Tone pridna in je nista preveč ovirala pri domačem delu. Pretekla je cela vrsta let, Ivo je dosegel starost 18 let, Tone pa je imel 14 let. Tedaj je gospodar rudnika kupil še rudnik na Angleškem ter je poslal tja par izkušenih svojih delavcev. Med njimi je bil tudi Predanov oče, kateremu je pri rudniškem delu pomagal tudi že Ivo. Na Angleškem Predanova familija ni bila dolgo. Slišali so, da išče angleška družba kmetovalce za Južno Afriko, za pokrajino Rodezijo, ki jo pretaka veletok Sambezi. Ponudba je bila res ugodna, starš Predan je itak vselej želel, da bi mogel zopet postati to, kar so bili njegovi predniki, namreč kmet. Želel je tudi, da njegovi sinovi ne bi delali pod zemljo v rudnikih, ampak gori na zemlji pod božjim solncem. In ta želja se mu je sedaj izpolnila. Sprejel je ponudbo zase in za svojo familijo in lepega dne so na veliki ladji zapustili angleška tla in so se podali proti jugu v novo svojo domovino.

Potovanje je poteklo ugodno, vreme je bilo lepo, oskrba dobra in tako jim je minil čas na potovanju kaj hitro. Izkrkali so se v lukl Durban in od tam so nadaljevali potovanje po železnici proti severu. To potovanje je bilo precej naporno, ker pač železnica ni bila tako udobna kakor ladja, niti ni vozila hitro. Po večdnevni vožnji so dospeli na cilj, to se pravi, na železniško postajo, kjer so morali izstopiti in nadaljevati potovanje na vozovih, kar je trajalo cela 2 dneva. Šele tedaj so mogli reči, da so doma. Dom je bila cela podrtija, polja zanemarjena, gospodarskih poslopij nič — a naši ljudje niso izgubili poguma. Za prvo noč so si uredili, kakor je pač bilo mogoče. Drugega dne pa je oče Predan napravil hiter načrt in je delo spretno porazdelil. Bog je dal svoj blagoslov in kmalu se je poznalo, da je na delu trdna kmečka roka, ki ve, kje je treba prijeti, da bo zaleglo.

Tako je potekal čas. Hišo so popravili, vrt uredili, polja obdelali. Dela je bilo dovolj, pa jih je tudi veselilo, posebno še, ko so videli, da se kaže uspeh. Najeli so si nekaj črncev za delo in tudi z drugimi med njimi so živeli v dobrih

odnošajih, tako da so jih črnci začeli spoštovati in ljubiti. Mnogokrat so kje pri kakem sosedu kaj izmaknili, a pri Predanovih pa nikoli, ker so bili prijazni z vsakomur in so tudi črnecem, za katere so imeli drugi beli ljudje le psovke in bič, pomagali, kjer je le bilo potrebno.

Oče Predan je izvedel, da more dobiti preko gore žito posebne vrste, ki uspeva bolje, ker je že vajeno podnebu. Poslal je torej sina Ivana s par črnci na potovanje z nalogo, naj prinese par vreč dotičnega žita. Odšli so, oboroženi radi divjih ljudi in živali. Sicer so črnci zatrjevali, da je pot sigurna, pa kdo bi bil o tem povsem prepričan?

Potekli so dnevi, minil je teden, Ivo bi se že bil moral davno vrniti, pa ga ni bilo. Predana je začelo skrbeti, in to tem bolj, ker so mu delavci pravili, da se je pobunilo neko pleme črncev in da ni izključeno, da jim je Ivo prišel v roke. Skrb je rastle, mati je prejkajala dan in noč. Kaj je bilo storiti?

Tedaj je stopil Tone do očeta in mu je rekel: »Oče, jaz grem po Ivana!«

»Ti si še premlad in neizkušen. Kaj boš le?«

»Nič zato, oče, poznam dva črna bojvnika, ki me imata zelo rada, ker sem

ubil leoparda, kateri ju je zasledoval. Gotovo gręsta z menoj.«

Oče ni hotel, a nazadnje se je dal pa vendar prepričati. Tone je vzel puško, poklical je svoja dva znanca, katera sta ga rada spremljala. Črni domači sluga pa je nosil, kar je bilo treba za pot.

Hodili so po prav težavnih bližnicah, po potih, ki so bila znana le domačinom. Najhujša je bila noč zaradi silne množine strašnih komarjev. Tone je se

veda imel s seboj mrežo, v katero se je po noči zavlil, da komarji niso mogli do njega. Črnci pa so zelo trpeli, dokler niso našli rastline z belim sokom. S tem so se pomazali in sok je imel tako hud vonj, da niti komarji niso prišli bliž. Seveda je Tonetov nos tudi zelo trpel, ker je bil vonj zelo močan in prav ogaben. Pa kaj je hotel? Sila kola lomi.

Drugega dne proti večeru je eden izmed črncev hipoma postal in poslušal. Boben se je slišal. Črnci se poslužujejo takega bobnanja, da daleč naznanjajo kake novice, sličijo kakor kratki in dolgi znaki pri brzozavnevnem aparatu.

»Tiho, mladi prijatelj! Bumbo čuti boben.«

»Kaj pravi?«

»Boben govoriti, da beli mož in zvesti črnci v pečini. Divjaki okoli, pa nič mogli not. Beli mož streljati. Divjaki čakati pomoč. Več plemen priti hitro, hitro.«

»Bog moj, to je Ivo! Kaj naj sedaj zagnemo?«

»Bumbo kazal pot. On znati, kje luknja v gori. Mi rešiti beli mož.«

Hitro so šli dalje. Na spanje ni mislil nihče. Celo noč so prodirali skozi gošča-

vo. V jutro so dospeli do jase, s katere se je videla gora, kjer je bil beli mož v duplini skrit. Okoli nje so ležali skriti v grmovju divjaki. Pomoč jim še najbrž ni bila dospela. Zdajci se je čul strel. Divjak je zakriknil in se je zgrudil.

»Mladi prijatelj tudi streljati. Divjaki misliti, da pomoč za beli mož tu.«

Tone je dvignil puško in je meril proti divjaku, ki je mohl nogo izza nekega kamna. Strel je zagrmel, divjak je z divjim krikom poskočil. Počil je drug strel od gore sem, tudi Tone je še streljal in to je divjake tako zmedlo, da so jo hipoma pobrisali.

Kmalu so se pokazali obleganci. Bil je res Ivo, zdrav in dobre volje. Izmed spremstva jih je bilo par neznatno ranjenih. Pristrčno je Ivo pozdravil svojega junaškega brata, ki mu je prinesel pomoč baš v pravem času. Že so namreč ropotali bobni in Bumbo je tolmačil:

»Proč, beli možje priti!«

Zadovoljni so se vsi podali domov. Ivo je izročil očetu žito, mati pa je videla samo njega in je v enem objemala starejšega sina ter hvalila pogumnost mlajšega.

Spretni lovec.

1.

3.

2.

4.

Vprašanja.

1. Kam gremo, ko dovršimo 6. leto starosti?
 2. Kako napišemo »suho travo« s štirimi črkami?
 3. Katera krava vidi vzadi prav tako dobro kakor spredaj?
 4. Nekaj je tvoja lastnina, pa jo uporabljajo drugi ljudje dosti češče kakor ti. Kaj je to?
 5. Katere sveče gorijo dalje, lojene ali voščene?
 6. Katera žival je mački najbolj podobna?
 7. Kdo govori vse jezike?
 8. Kdaj lahko nosimo vodo v situ?
 9. Kaj spada k dobremu čevlju?
 10. V katere sode ne moremo vina vliiti?
 11. V katerem slučaju je 2 krat 2 6?
 12. Kdaj je mlinar v mlinu brez glave?
- Tako, zdaj pa na delo in mnogo zabave!

Odgovori na dopise.

Dopisov tokrat ni bilo dosti, samo dva sta se znašla na moji pisalni mizi — je pač kriza! Sicer pa je vsebina teh dveh dopisov več vredna, ker sta se oba dopisnika spravila na tisto težko nalogo v drugi številki, kateri je kos le človek, ki ima nekoliko pesniške žilice. Postavimo vse te pesmice sem (drugi dopisnik je poslal kar 4) in čitatelji naj sami odločijo, katera je najboljša.

Kristina B., Nova vas pri Ptuj.

Je ptiček lačen, hrane prosi,
žalostno nas gleda.
Premraženo truplo nosi,
ker boji se leda.

Nekoliko šepavi so ti verzi, kaj ne? Kam bi pa dal ptiček »premraženo truplo«, če se leda ne bi bal, saj praviš, da ga nosi samo radi tega, ker se ga boji?

Mihael F., Svečina.

1. Oh, glej, kako te prosi,
kako te gladna gleda,
drobtinice ji nosi,
če nimaš v srcu leda.

»Led v srcu«, malo drzno, ne?

2. Srce moje te prosi
v upu, Oče, te gleda,

breme teme pač nosi,
reši, reši ga leda!

Ubogo srce! Temo nosi, pa še led mu grozi! Navaden človek se niti ne zaveda, kaj vse čaka njegovo srce.

3. Slepec — berač!
Daruj! Oko te prosi,
ki cvet polja ne gleda,
le grozno temo nosi
po svetlih potih leda.

Kaj so še druga »pota leda« razven »svetnih«?

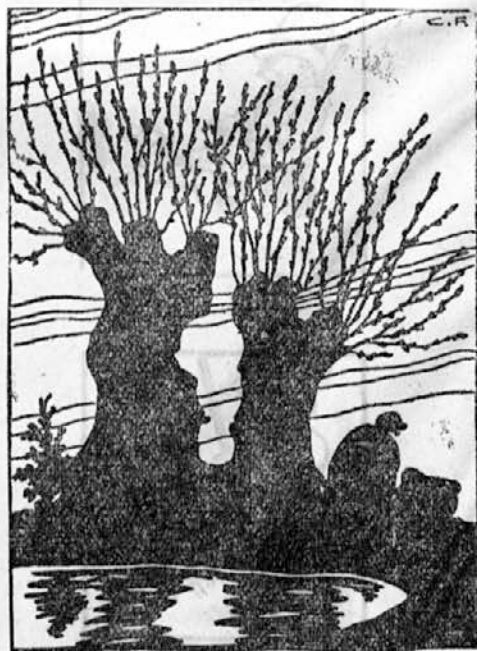
4. Čemu pač duša prosi,
oko nemirno gleda?
Skrivnost mi srce nosi,
težko ko skale leda.

Kaj hoče torej duša, kaj prosi? Da je nihče ne bi vprašal za tisto skrivnost, kaj ne da? Tega itak nihče ne bo storil, saj ne ve, da ga teži tako »strašno« breme.

Vsem. Če bo kedaj še kaka taka naloga, mislite pred vsem na to, da je ti-sta pesmica najboljša, ki je najbolj — jasna.

Pišite pa le kaj več, drugače bom imel premalo dela.

Skrivalnica.

Kje je otrok?